

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365627982080/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

kunnet præstere, og hun var sin Neve meget taknemmelig for den Kraft og Ildhu, han lagde for Dagen. Chatollet ligefrem vaandede sig under hans Creb. Han var begyndt at holde paa det. Det saa yderst derangoret ud og krænket i sin Værdighed, med alle de tomme Skuffehuller og Indholdet flydende paa Borde og Stole.

Gabriel prøvede og prøvede og tænkte og tænkte. Men det, han tænkte paa, var lige saa meget Barbara, som det var Chatollet. Ak, om han havde kendt hendes inderste Rum. I de sidste Dage havde det været næsten som en Besættelse. Denne nye Vaagspræst — var det nu hans Tur? Var der mon allerede noget imellem dem? Han passede paa, saa godt som han kunde, men Krambøden tog hans Dag. Hver Aften var han i Nystue. Han spottede, han insinuerede, han frittede, men Barbara bare smilte hemmelighedsfuldt og protesterede, naar han gik altfor unanstændig vidt.

Barbara nød ham. Hun var saa musikalsk. Der var ikke den Nuance, ikke den Betonning i hans Stemme, der gik hende forbi. Hun hørte hans Hjertes Slag. Hun hørte den ynkelige Hund dybt inde i Gabriel, der hylede og bad: „Sig, det er Løgn!“ Og hvor hun legede med denne Hund! Men ofte løb hendes gode Hjerte af med hende, og saa sagde hun, det var Løgn. Men hver Gang hun sagde det, tænkte hun hemmeligt: „Sæt det var sandt.“ Og saa smilte hun, og Gabriels Hund hylede igen.

Tilslidst kunde hun næsten ikke undvære hans Snak, og da Gabriel gav sig til at undersøge Chatollet, var det ikke langt fra, at hun surmulede. Hun gik ud og vendte lidt efter tilbage med Suzanne.

Da Raabene og Lærmen hørtes udenfor, blev Magdalene meget bange. Men Gabriel havde Onulob i Hovedet. Han greb gamle Sørenskriver Stenderups Kikkert og gik ad en Stige op paa det øverste Loft. Barbara og Suzanne fulgte hastigt efter. Men Magdalene blev ved med at staa og stønne: — Aa Jesus, aa Jesus, det er Søroverskibe!

— Gu er det ej! raabte Gabriel og stirrede med sagkyndig Mine ud over Havet. Men der var i hans Stemme en Tone af Angst.

De tre unge stod i en Klynge omkring det lille Vindue i Gavlen og skiftedes med at se i Kikkerten. Barbara blussede af Iver og næsten hoppede paa det skrøbelige Gulv. Suzanne var tavs.

— Det er Orlogsskibe, mente Gabriel.

— Er det? Er det? Barbara begyndte at danse: Lad mig se!